

Petri Cvnæi de Repvblica Hebræorum Libri III

Cunaeus, Petrus

Lvgd. Batavor., 1632

Cap. V. Aegyptiorum odium in Hebræos, & vera causa ejus. Aegyptii ignavis artibus curisque dediti. Qua solertia Sesostris eviraverit civium animos. Lex Aegyptiorum de opificum artibus ad hæredes ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65527](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65527)

ait, propterea quòd manibus eorum
atque operâ non, ut mancipiorum, ad
res omnes, sed ad unam quandam uti-
mur. Aded nihil ingenuû officina ha-
bet: in quâ hoc insuper mali in est,
quod corpus animumque virilem ef-
fœminat. Quare in rebuspublicis olim
recte constitutis, quod solertissimus
magister ait, opifices civitate donati
non sunt, sed peregrini erant, & cor-
pus veluti sepositum à cæteris ordini-
bus fuere.

CAPUT V.

*Aegyptiorum odium in Hebraeos, & vera
causa ejus. Aegyptii ignavis artibus
curisque dediti. Qua solertia Sesostris
eviraverit civium animos. Lex Ae-
gyptiorum de opificum artibus ad ha-
redes cujusque transmittendis. De Ni-
liaca plebe, qua in servitute. De sacer-
dotibus. De pastoribus, qui tertia Ae-
gyptiorum pars, & quam formidati
cæteris Aegyptiis semper fuerint. Su-
perstitionem Aegyptiorum nihil fecisse
ad pastoritii generis odium: & male id
existimari. Plebem Aegyptiam non
ita agricolas execratam fuisse, ut pa-
stores. Et causa ejus rei.*

Equidem illud etiam animadverto,
in expedito jam esse, cur in vici sem-
per

per Ægyptiis Iudæi fuerint, non cum Ægyptum modò hospites incolerent, sed postea quoque, cum suas sibi sedes, atque propriam rempublicam haberent in propinquâ Palæstinâ, quam terram à meridie Ægypto terminari Cornelius Tacitus refert. Enimverò id odium nulla adeò ex re magis fuit, quàm ex vitæ studiorumque dissimilitudine. Omnis enim Ægyptiorû plebs sellulariis artibus dedita, sub umbra urbium intra mœnia desidebat. Nec deerant, qui officia virilis sexus perverterent, & lanam etiam telamque tractarent. Atque erant quidem illi suoapte ingenio satis ad mollitiem proclives: sed auxit malum postea enervavitque porrò eorum animos Sefostris rex, qui id studio sibi habuit, solertiamque & consilia, ut ipsi Ægyptii perhibent, à Mercurio didicit. Accessit lex quoque, quæ modum ingeniis finesque poneret. Nulli enim opifici aliam artem exercere, nisi paternam, licuit. Iuvenalis quidem, cum Crispinum, hominem malis artibus & gratia Cæsaris ad summa proVectum, verberare grandi convitio vult, *partem Niliacæ plebis illum, & vernam Canopi appellat*. Ita enim existimatum est, sacerdotes illic liberos esse, opifices verò, qui

vulgus erant, servire. Sed ab illo vulgo tamen multum diversa fuit tertia quaedam populi pars, quae seorsim in campestribus Aegypti, ac prope paludes degebat. ii pastores fuere, actuosi illi quidem gnavique, sed cunctis Aegyptiis execrabiles, propterea quod ignaviam eorum semper sollicitam tenebant. Saepè enim ingentes motus dabant, atque interdum etiam reges sibi creârunt. Quare Romani postea, cum reliquam Aegyptum facile in fide retinerent, praesidium validius in illis locis ponere, ubi id hominum genus erat, coacti sunt. Cum omnia ratione animoque lustrâris; hæc una res ab omni ævo pastoribus infestis Aegyptios fecit, quod vires eorum vegetosque & acres spiritus homines sedentarii opificesque non ferrent. Ipse Parrho, cum crescentem Israëlitarum multitudinem contundere atque deprimere constituisset, tali usus oratione ad suos est: *Israëlita robustiores nobis sunt. quare adeste, callido consilio illud agamus, ne auferant, neve orto bello hostibus se nostris jungant, aut ipsi arma in nos capeffant.* Id ego rectum verumque existimo. Neque enim illis hercle assentior, qui causam publici odii ex superstitione arcessunt, quasi scilicet Hebræos homines, pecudum
armen-

ar
tic
ca
re
vi
in
bu
ch
cu
pr
de
A
m
xi
co
g
pr
ru
qu
sp
b
st
g
qu
ip
d
su
ia
ra
c
n

armentorumque pastores, ferre ea natio nequiverit, cuius pars hæc oves, illa capras, alia alias quadrupedes mactare verita est, queis inesse quiddam divinum credebatur. Sed ea ratio mirè improbabilis est. Quid enim responderent profectò, cum aut ex Pentateucho discent, Parrhonem immanes pecudum greges habuisse; aut cum tot proferri historiarum monumenta videbunt, ex quibus constat, magnam Aegyptiorum partem, quod jam diximus, in pascuis atque inter pecora vixisse? & tamen celebre illud in sacro codice est, *Omne pastoritium genus Aegyptii horrescunt*. De agricolis non idem proditum est. neque poterat hercle eorum virtus formidari, aut invisa esse, quæ prorsus nulla erat. Omnes enim spes inertissimi mortales non in manibus suis neque in rusticationis industriâ, sed in Nilo posuere. Alebat augebatque segetes exundans amnis, neque fertilitatem modò terrarum, sed ipsas dabat. quippe multo limo turbidus fluens novos agros subinde apposuit prioribus, atque Aegyptum annuo incremento semper ultra tulit. Ita miratus opes suas arvaque recens nata colonus est, quæ sine labore, & inopinanti obvenerant.